

музикитѣ: удариха кракъ всички бързо, весело, засмѣно, съ росни китки на чело, за границата.

Народътъ си отдѣхна. Той отново се възрадва, като си припомни поговорката: *помогни си самъ, ако искашъ и Богъ да ти помогне.*

Ученически легионъ на помощъ

Не можаха да се въздържатъ и ученицитѣ въ гимназиитѣ. Отъ чужбина си дойдоха и студентитѣ. Съ общо въодушевление, смѣлость и веселба тѣ се записаха доброволци. Бързо се ушиха нови знамена, намѣриха се водачи и къмъ 20 септемврий всички потеглиха отъ Варна, Силистра, Русе, Шуменъ, Търново, Сливенъ, Стара Загора и т. н. за Пловдивъ.

Студентитѣ отъ чужбина и ученицитѣ отъ Видинъ, Враца и Плѣвенъ се упѣтиха за София. Какъ народътъ ги посрѣща! Какъ ги поздравява и насърчава!

Къмъ края на септемврий Пловдивъ вече гъмжеше отъ доброволци ученици. Тѣ бѣха поставени на квартири въ града, облѣчени въ нови дрехи, обути съ нови ботуши, приготвени за стражаритѣ, въоръжени съ най-тежки и стари пушки, наречени *кримки*, останали още отъ руската кримска война (1853—1856).

Така едни ученици образуваха отдѣленъ легионъ (доброволческа дружина), а други бѣха прибавени къмъ редовнитѣ войски.

Всички войски отъ Северна и Южна България, водени, както казахме отъ млади офицери, заминаваха и се нареждаха по турската граница. Ученическиятъ легионъ остана въ Пловдивъ за обучение.

Спомяме си, какво силно и бързо обучение въ строева и бойна подготовка се извършваше на пловдивското „Гладно поле“. Всѣки день отъ ранно утро до тъмна вечеръ се чуваха команди.

Князь Александъръ презъ день, презъ два върху своя крилатъ жребецъ, придруженъ отъ младъ офицеръ